

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **M. T.**, nar., státní příslušnost Guinejská republika, v ČR bytem, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 9, Brno proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. OAM-290/ZA-ZA11-K03-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

Žalobce předně namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rovněž rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Základními důvody jeho žádosti je vůle realizovat rodinný život s přítelkyní a faktická nemožnost vrátit se do země původu.

Žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že v zemi původu nebyl již 10 let. Ve vesnici, odkud pochází, nikoho nezná a nemá se fakticky kam vrátit. Návrat do domovského státu by pro něj znamenal velice tvrdý zásah. Zemi opustil jako mladistvý, přičemž neexistuje nikdo, kdo by mu mohl po návratu pomoci. Jeho jedinou blízkou osobu je jeho přítelkyně, se kterou žije ve společné domácnosti a která mu je životní oporou. Pomohla mu v době, kdy měl závažné zdravotní problémy a kdy zůstal v rámci svého angažmá v klubu Zbrojovka Brno po prodělaném infarktu zcela sám a bez cizí pomoci. Vybudoval si tedy pevný partnerský vztah, který by jeho vycestováním byl zásadně narušen, což by znamenalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Tento důvod uváděl po celou dobu řízení, přičemž žalovaný jej modifikoval jako snahu o legalizaci pobytu na území ČR. Žalobce chce realizovat rodinný život na území ČR a hrozícím vycestováním je jeho rodinný život ohrožen, resp. znemožněn.

Žalobce dále uvedl, že svůj pobyt nemůže realizovat v režimu zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je vyloučeno, aby žádost o udělení pobytového povolení podal na území ČR. Tento stav je v rozporu se směrnicí Evropské unie. Pokud vycestuje, pak mu hrozí nenahraditelná újma v podobě porušení práva na rodinný a soukromý život, což je právo garantované Evropskou úmluvou o lidských právech. I kdyby vycestoval, pak je takřka nereálné, aby se do ČR dostal zpět. I z tohoto důvodu je zřejmé, že vycestováním žalobce byly porušeny závazky ČR plynoucí z Evropské úmluvy o lidských právech. Jedná se přitom o vážnou újmu ve smyslu § 14 a zákona o azylu. Žalovaný tuto okolnost zcela pominul a důvody prezentované žalobcem formálně označil jako snahu legalizovat pobyt na území ČR. Dle názoru žalobce jim uváděné důvody jsou tedy podřaditelné pod § 14 a odst. 1 a 2 zákona o azylu, a tudíž mu měla být udělena doplňková ochrana.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť uplatněné žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a ani nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. S odkazem na jednotlivá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále

jen „NSS“) pak žalovaný uvedl, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné právní nástroje, které jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců. S odkazem na judikaturu NSS, pak v posuzovaném případě žalovaný neshledal ani porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. nejednalo se o natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, který by byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Takový zásah nelze spatřovat v tom, že žalobce má přítelkyni české národnosti, se kterou sdílí společnou domácnost. Žalobce přitom v průběhu správního řízení výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal na radu svého právního zástupce, aby se po svém zadržení policií a poté, co obdržel výjezdní příkaz, vyhnul nucenému vycestování. Současně neměl jinou možnost, jak na území ČR zůstat legálně. Cílem řízení o udělení mezinárodní ochrany pak nemůže být nahrazovat instituty zákona o pobytu cizinců pomocí institutů azylového zákona. Není pak úkolem žalovaného, aby v odůvodnění svého rozhodnutí poskytoval žalobci návod, jak by měl dále postupovat dle zákona o pobytu cizinců, aby mu byl udělen pobyt na území ČR.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žádosti žalobce o udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle ustanovení § 14 a) zákona o azylu.

V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal. Ve vztahu k ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13, § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu však žádný konkrétní žalobní bod uveden není. Soud tedy pouze obecně konstatuje, že se žalovaný správní orgán s ohledem na tvrzení žalobce ve vztahu k uvedeným ustanovením zákona o azylu dostatečně vypořádal s veškerými zjištěnými skutečnostmi a řádně a podrobně je posoudil. Soud k věci dále dodává, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném

případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 – 43).

K udělení azylu z humanitárních důvodů soud uvádí, že podle ustanovení § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

K námitce směřující proti neudělení humanitárního azylu poukazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu v mezích, jaké jsou u přezkumu správního uvážení nutné, aby nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22.01.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.03.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55).

Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11.03.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Žalobce však neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu.

Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež žalobce ve své žádosti uváděl. K otázce udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu žalovaný především uvedl že: „... se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Azyl z humanitárních důvodů je institutem zcela výjimečným, jímž nelze

řešit legalizaci pobytu na území, kterého se jmenovaný podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany zcela zjevně domáhá. Žadatel neuvedl, že by měl zásadní či život ohrožující zdravotní problémy, není osobou nezletilou či zranitelnou. Pokud jde o žadatelem zmíněnou soukromou vazbu na občanku ČR, se kterou má sdílet i společnou domácnost, tak ani tato skutečnost není důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu zákona o azylu. Žalobce tedy neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být považovány za zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jej ani nijak nedomáhal.

Podle názoru soudu je takovéto posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným přezkoumatelné, dostatečně individualizované a odpovídající zásadám logiky. Soud tedy znovu zdůrazňuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ (srov. Usnesení NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 - 77). Žalobce v rámci žádosti uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. V minulosti měl problémy se srdcem, přičemž léky žádné neužívá. Pro normální život je jeho zdravotní stav v pořádku. Soud tedy stejně jako správní orgán neshledal, že by žalobce patřil k osobám zvláště těžce nemocným, u kterých by bylo možno uvažovat o udělení humanitárního azylu. Žalobce navíc tuto skutečnost netvrdil a ani nedokládal.

Soud dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, č. j. 1 Azs 10/2014 – 29, v němž bylo vysloveno, že „manželství žadatele o azyl s občanem České republiky není zákonným důvodem, na jehož základě by stěžovatelce vznikl právní nárok na udělení azylu v ČR. Azyl za účelem sloučení rodiny je upraven v § 13 zákona o azylu a počítá s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, publikovaný pod č. 28/2003 Sb. NSS). O popsanou situaci v případě stěžovatelky nešlo, neboť její manžel není azylantem, nýbrž je občanem České republiky. Samotná skutečnost, že stěžovatelka je manželkou občana České republiky, nemůže být podle citovaného rozsudku ani důvodem pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelčina tvrzení o tom, že nemůže být odloučena od své nezletilé české dcery pocházející z manželství s českým občanem, rovněž nejsou způsobila účinně zpochybnit zákonnost rozsudku městského soudu v posuzované věci; relevantní by mohla být toliko pohledem zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoliv však v řízení o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany. (...) Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný i městský soud v souladu s citovanou judikaturou vyhodnotili, že samotné manželství s občanem České republiky ani její mateřství k nezletilé české dceři nemohou být bez dalšího důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.“ Obdobný závěr přitom učinil Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 Azs 18/2005 – 35, ve kterém uvedl, že „manželství s občanem České republiky samo o sobě nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro nějž by

bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelova tvrzení o otcovství k nezletilé české dceři tedy jsou relevantní pohledem zákonač. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nemají však schopnost účinně zpochybnit zákonnost rozsudku krajského soudu ve věci podle zákona o azylu.“ (shodně též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55). Z výše citované judikatury NSS lze tedy dovodit, že ani sdílení společné domácnosti žalobce s přítelkyní (občankou ČR) není důvodem k udělení humanitárního azylu.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti je třeba upozornit na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, kde byla řešena právní otázka, zda rodinné vztahy stěžovatelky na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud přitom v uvedené věci vyhodnotil, že „[o]tázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, však již byla dostatečně vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a posuzující je pohledem dřívějšího znění § 91 zákona o azylu, konstatováno: „Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005, v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž stěžovatelčin poukaz na článek 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod nevnuší do tohoto posouzení nic normativně nového, když

tato ustanovení pouze vyjadřují respekt české veřejné moci k rodině a rodičovství a chrání rodinu před nuceným odebráním dětí rodičům či před omezením rodičovských práv, což jsou však situace, o něž ani podle kasační stížnosti nejde. Zároveň je třeba konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008 (publ. na www.nssoud.cz), že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává.“ Soud v této souvislosti i odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 119/2017 – 41 ze dne 14 července 2017, kterým byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost a v němž je v bodě 13 mj. uvedeno: „[13] Nejvyšší správní soud tak v dané věci uzavírá, že žalovaný i krajský soud v souladu s výše citovanou judikaturou, od které nebylo jakéhokoliv důvodu se odchýlovat, správně vyhodnotili, že samotný rodinný život stěžovatele, tj. manželství s občankou České republiky a soužití s jeho nezletilými dětmi, nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.“

Soud si je vědom i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č.j. 3 Azs 256/2014-27 v něm je mj. uvedeno: „Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí ochrany tohoto státu využít. Relevantní případy specifikující, co se pokládá za vážnou újmu, jsou uvedeny v odst. 2 zmiňovaného ustanovení, přičemž podle písm. d) se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z kasační stížnosti i průběhu předchozích řízení je zřejmé, že stěžovatel vnímá rozpor s mezinárodními závazky v porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikováno pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), v němž je zakotveno právo na respektování rodinného a soukromého života. Krajský soud správně vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, avšak opomenul právní závěry v něm vyjádřené aplikovat beze zbytku.

V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud v zásadě uvedl, že k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý

zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud ovšem rovněž připomenul, že „[p]ři posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Právě otázku, zda je životní situace stěžovatele natolik výjimečná, aby opravňovala mimořádné udělení doplňkové ochrany z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, krajský soud vůbec neřešil. Stěžovatel přitom v průběhu soudního řízení uváděl okolnosti, které napovídají, že se skutečně o výjimečnou životní situaci jedná, a byly proto z hlediska soudního přezkumu relevantní. Již v žalobě soudu sdělil, že má na území České republiky manželku (českou občanku), s níž se mu přibližně dva měsíce před podáním žaloby narodila dcera. V přípisu ze dne 26. 11. 2014 navíc doplnil informace o nepříznivém zdravotním stavu manželky, který jí znemožňuje o dítě se postarat. K prokázání svých tvrzení doložil lékařské zprávy, posudek zdravotního stavu manželky z řízení o invalidním důchodu i rozhodnutí o přiznání příspěvku na péči. Situace, kdy je manželka i dítě prakticky odkázáno na péči stěžovatele nepochybně může svou mimořádností odpovídat případu, kdy by již nutnost pouhého vycestování z České republiky mohla být nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Bylo tudíž povinností krajského soudu zvážit podrobně všechny významné okolnosti a nikoli námitku odmítnout s tím, že z hlediska doplňkové ochrany jsou rodinné vazby irelevantní.“

Soud dále k věci uvádí, že žalovaný se možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalobce ani netvrdil, že by na území ČR měl dítě (českého občana) a manželku (rovněž českou občanku), která by současně trpěla závažnými zdravotními potížemi, čímž by byly naplněny skutečnosti uvedené v rozsudku NSS, č.j. 3 Azs 256/2014-27. Takové skutečnosti přitom neplynou ani z obsahu správního spisu. I s ohledem na shora uvedenou judikaturu je zřejmé, že sdílení společné domácnosti s přítelkyní (občankou ČR) není důvodem k udělení doplňkové ochrany pro rozpor s mezinárodními závazky dle § 14 a) zákona o azylu.

Z obsahu připojeného soudního spisu sp. zn. 22 A 3/2017 soud navíc zjistil, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce trvání 2 roků (rozhodnutí PČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 3.8.2016, č.j. KRPB-93080/ČJ-2016-060026-SV ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5.1.2017, č.j. CPR-22136-2/ČJ-2016-930310-V240), přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta. Žádost o udělení mezinárodní ochrany přitom podal žalobce až dne 17.4.2017 V posuzované věci tedy nesmí žalobce rovněž opomínat, že se do složité situace dostal v důsledku svého protiprávního

jednání, za které mu bylo uděleno správní vyhoštění. Institut mezinárodní ochrany nelze za daného stavu věci takto zneužívat ke snaze setrvat v České republice za každou cenu. Soud pro úplnost dodává, že podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu lze žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou, byla-li podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Soud uzavírá, že žalovaný své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav dostál a řádně se vypořádal se všemi žalobcem uváděnými důvody odchodu ze země původu v žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

V.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

